

[Korsgaard.]

ikke noget at sige. Men det, at man overdrager en eller anden Person indenfor et Koncessionsforetagende, som man jo maa kalde dette her, at paatage sig et vist Arbejde, giver dog virkelig ikke den paagældende Funktionær i Foretagendet nogen som helst Ejendomsret over Koncessionen. Det er dette, der for mig er det dunkle i Sagen.

Det, jeg spurgte om i Finansudvalget, og som Ministeren ikke svarede paa dér og heller ikke har svaret paa her, er: Hvorledes er Ejendomsforholdet til de Rettigheder, der her er Tale om? Er det saaledes, at Fru Malling, som altsaa er Enke efter den tidligere Indehaver af Foretagendet, har en meget væsentlig Ret over denne Koncession, eller har hun det ikke? Har hun i Aarenes Løb afviklet med Kontorchef Larsen, saaledes at hun har solgt en stor Part af sine Koncessionsrettigheder, eller har hun det ikke? Jeg maa hævde, at hvis hun ingen Part af dem har solgt, saa har Forretningsføreren for dette Foretagende overfor Staten aldeles ingen, hverken juridisk eller moralsk, Ret til at forlange Erstatning.

Det, som Staten i Foretagendet maa være ude om, er, at den Rettighed, der i sin Tid er givet, og som løber, uden at man kan sige, at den er ophørt til noget bestemt Tidspunkt, ønsker man at købe, og det gør man saa. Men det kan kun foregaa normalt ved, at man gaar til Ejeren af Koncessionen og siger: paa hvilke Vilkaar kan vi afvikle? Jeg kan ikke faa andet ud af det end, at den Fremgangsmaade, man har valgt, er, at man har sagt til dette Menneske, den svagere Part i Foretagendet: Saa og saa meget vil vi give, vi er Statsmagten, makker De ikke Ret, har vi vore Magtmidler! Og som det saa ofte gaar med den svagere Part i et Handelsforetagende, den bøjer sig for det, som den anser for en Magtfaktor, man nu en Gang ikke kan komme udenom. Omvendt, overfor den anden Part i Sagen, altsaa den Part, som efter min Mening — og dette er endnu ikke modsagt af den højtærede Minister — ikke har nogen Koncessionsret af nævneværdig Betydning, og som samtidig er en Mand i sin bedste Arbejdskraft, en Mand, som kan røgte en høj Stilling indenfor Statsadministrationen — overfor ham stiller man sig helt anderledes. Man giver ham dels Sikkerhed for et meget betydeligt Vederlag for Arbejdet i en kortere Aarrække og derefter i nogle senere Aar i hvert Fald ikke helt smaa Beløb.

Det er disse to Ting, stillet op overfor hinanden, som oprigtigt talt forarger

mig. Jeg mener ogsaa, at det er et rimeligt Sted at fremdrage det her, og Ministeren kan tage lige saa overlegent, som det nu maatte gefalle ham, paa denne Sag, men han kan være forvisset om, at ude i hans Etater tager man ikke fuldt saa overlegent paa denne Sag, som Ministeren gør her.

Men det, der altsaa foreløbig er nødvendigt for mig at faa at vide for overhovedet at kunne se til Bunds i Sagen, er: Hvor stor en Del ejer den ene Part i Sagen at det Foretagende, her er Tale om? At Afviklingen saa i øvrigt er gaaet saaledes, at den trods alt er blevet en Fordel for Staten, ja, det vil jeg ikke benægte, det burde den ogsaa blive. Jeg kan nævne, at jeg ved en tidligere Lejlighed har fremdraget, at dette burde afvikles, og at det er afviklet, har jeg heller ikke det allerfjerneste at indvende imod, men i enhver Afviklings sag vil jeg have Lov til at kritisere den Maade, hvorpaa Afviklingen sker. Jeg kan ikke se rettere end, at man i det foreliggende Tilfælde har afviklet paa en Maade, der ikke er uangribelig, for at sige det meget mildt, og noget saadant ønsker jeg ikke, at Staten skal være med til.

Ministeren for offentlige Arbejder (Fris-Skotte): Jeg har i Virkeligheden ingen yderligere Bemærkninger at gøre, thi det ærede Medlem Hr. Korsgaard har intet nyt sagt i sine Udtalelser nu. Jeg har oplyst, at der er truffet en Overenskomst mellem Statsbanerne og Enkefru Malling om den Form, hvorunder hendes Del af Ejendomsretten skulde afvikles, og jeg kan oplyse, at den nuværende Udgiver af Rejselisten er Udgiver i ganske samme Forstand som de skiftende Udgivere efter Faber, Frk. Faber, Arenkiel, Malling, og hvad de forskellige har heddet. Hvis det ærede Medlem Hr. Korsgaard vil nøjes med den Indrømmelse, at Fabers Køreplan er rød og Statsbanernes blaa, skal jeg ikke forholde ham den, men det bliver ogsaa den eneste Indrømmelse, jeg i denne Sag kan gøre.

Korsgaard: Jeg kan ikke tro andet end, at den højtærede Minister nu søger at komme lidt for let over Ejendomsforholdet, der maa jo paa en eller anden Maade være en Koncession, som er givet til en eller anden, og som danner Grundlaget for, at den paagældende Virksomhed kan drives. Og dér har jeg gentagne Gange spurgt: Er denne Koncession ikke vedblivende, i hvert Fald for en væsentlig Part.... (Ministeren for offentlige Arbejder [Fris-